

Aconcagua (6962 m) - Acoperisul Americii

In colaborare cu Claudia Szabo

Thursday, 03 April 2008

Ultima actualizare Wednesday, 03 March 2010

Am stat mult timp sa ma gandesc daca sa scriu articolul acesta in mai multe parti, dar pana la urma m-am hotarat ca v-as plictisi prea mult. Dezavantajul acestei hotarari, este, bineinteles, faptul ca articolul este foarte foarte lung :) Am pus totusi cateva sectiuni ca sa fie mai usoara navigarea.

Pozele sunt aici.

1. Preambul. Cine sunt Jose si Osvaldo?
2. De la Penitentes la Plaza Confluencia si mai sus la Plaza de Mulas
3. Plaza de Mulas, Nido de Condore: de la vale la deal, de la deal la vale
4. Atacul final
5. Concluzii [personale]
6. Si acum?

1. Preambul. Cine sunt Jose si Osvaldo? [Inapoi]

Expeditia noastra nu ar fi fost cu adevarat expeditia noastra daca lucrurile ar fi decurs fara probleme :) Iata-ne deci la granita dintre Chile si Argentina asteptandu-l pe Jose sa vina sa ne ia. Vedeti voi, nu aveam voie sa iesim cu masina din Chile (ne trebuia o autorizatie in plus), Jose ne astepta la granita Argentinei cu Chile, nu aveam telefon sa-l sunam, iar granitele nu sunt una langa alta cum ar putea crede profanii. Nu ... intre cele doua vame sunt vreo 20 km de serpentine, apartinand muntelui probabil. Cei 20 de km insemnau de altfel ca nici nu puteam cara Bagajele (cu B mare da) pana in Argentina. Pana la urma am reusit sa dam de Jose, iar Catalina si cu Lili au trecut in Argentina, pe cand Marius si cu mine am plecat sa returnam furia rosie. Urma sa ne intalnim cu fetele la Penitentes in doua zile. Cand am dus masina, alta poveste, bineinteles, pentru ca cei de la compania de inchiriat nu vroiau sa ne ramburseze pentru zilele pierdute. Alte discutii (in spaniola si limba sport), alti nervi, caldura mare, patru ore de stat acolo, reteta succesului :) Dupa ce ne-am luat ramas bun de la furia rosie, am pornit spre Penitentes. Ca sa ajungi din Santiago de Chile in Argentina (Mendoza sau Buenos Aires, etc), cel mai confortabil mijloc de transport este un autobuz, de preferinta sa fie cama (stai ca intr-un pat) sau semi cama (stai ca intr-un sezlong), iar calatoria de preferat sa fie noaptea, astfel incat sa ajungi dimineata la destinatie si sa eviti caldurile, MARI. Bineinteles insa ca noi nu am gasit loc nici la cama nici la semicama, ci la microbuz, "cu DVD la scaun, ajunge in doua ore la Penitentes!!!" Da da da ... un autobuz ca ratele alea de pe vremuri care circulau prin Moldova, pleca la ora 6, am ajuns la 11, nu se deschidea decat geamul de la sofer, usa nu se inchidea, soferul fuma ... Singurul lucru bun a fost ca am apucat sa vedem imprejurimile. Si sa le tot vedem ...

Cum se urca Aconcagua? Pe jos, evident :) Din punct de vedere logistic, ce conteaza la un munte sunt: rutele existente + modalitatile de apropiere. Pe Aconcagua sunt trei trasee importante: ruta clasica (pe care am facut-o noi) - nu prezinta dificultati tehnice majore; ruta pe ghetarul polonez, pe variante (eh, o dorinta!); fata sudica (eh, o imposibilitate!) - foarte greu, deschis de Messner. Pentru traseul normal, taberele sunt urmatoarele: Plaza Confluencia (3300m), Plaza de Mulas (4300m) (tabara de baza), Nido de Condore (5380m), Camp Berlin (5700m). Intre Plaza de Mulas si Nido de Condore

mai sunt inca doua tabere, Camp Canada (4900m) si Camp Alaska (5100m). Intre Plaza Confluencia si Plaza de Mulas sunt 25 de km de mers pe Valea Horcones - nici o urma de verdeata, doar bolovani si raul Horcones, care dupa-masa se infoaie. Modalitatile de apropiere: pe oricare dintre variante, exista un mars de apropiere care are intre 30 de km (pentru primul si al treilea traseu) si 40 km. Problema este acum daca vrei sa faci marsul de apropiere carandu-ti singur TOT bagajul (aprox 30 kg de om) sau nu. De asemenea, la oricare dintre taberele de baza si la taberele de sub ele, TREBUIE sa folosesti toaletele ecologice puse la dispozitie de diverse companii. Tot aceste companii sunt acelea care iti pot cara bagajele pana la taberele de baza folosindu-se de catari. Negocierea directa cu pastorii catarilor nu este deloc recomandata. Noi i-am folosit pe cei de la Lanko . Lanko este condus de Osvaldo si Jose, doi oameni extraordinari desi extrem de diferiti. Osvaldo e calculat, calm, ironic dar cald, pe cand Jose e uituc si distracted. Impreuna au in gestiune si refugiu de ski Cruz de Cana, care in timpul iernii este full de schiori, iar vara, aproape parasit, e populat numai de tembelii care vor sa mearga pe Aconcagua. Tot cei de la Lanko te asista cand iti iei permisul de ascensiune de la autoritatile parcului. Daca in Parinacota si in Tres Cruces nu era absolut nimeni sa te intrebe de permis, aici lucrurile sunt serioase. Aconcagua este o rezervatie foarte populara si autoritatile doresc sa o tina curata si in buna ordine. Asta inseamna de exemplu ca primesti doi saci (unul de gunoi si unul pt hartia igienica - pentru mai sus de tabara de baza) pe care trebuie sa-i returnezi la iesirea din rezervatie, ca esti obligat sa faci un control medical la Plaza Confluencia, ca minorii nu au voie, etc. Oficiul care elibereaza permisele este in Mendoza. Un permis costa 330 de USD. La oficiul de permise ne-am intalnit cu o echipa intreaga de romani (despre ei mai incolo) carora le-am recomandat pe cei de la Lanko.

Dupa ce am obtinut permisele, ne-am intors la Penitentes (numit asa dupa formatiunile stancoase care il pazesc si care seamana cu penitentes-urile de zapada), am facut din nou Bagajele, le-am cantarit, le-am etichetat, le-am pus in genti solide sa reziste drumului, ne-am pregatit hainele pentru a doua zi (14 Ianuarie), hotarati sa intram in rezervatie. Dar ... am racit! Eu adica, nu cu totii! cum de-am racit peste noapte n-as putea sa spun, cert e ca m-am trezit super dizzy, dupa micul dejun m-am dus sa ma intind putin (fara sa spun la nimeni) si peste patru ore inca nu-mi revenisem, eram in continuare dizzy si ma durea in gat. Dizzy cum eram vroiam in continuare sa merg pentru ca aveam amintirea consecintelor unei zile pierdute din Parinacota, desi inseamna sa inghit o groaza de praf si probabil sa ma epuizez. Noroc ca altii (!) au avut mai multa minte decat mine si au hotarat sa intram a doua zi in rezervatie, pentru a-mi da timp sa iau niste antibiotice si sa ma refac. O zi de recuperare prielnică in care impreuna cu Osvaldo am vizitat imprejurimile: am fost pe la cimitirul alpinistilor

, pe la muzeul militar si pe la Puente del Inca, un pod natural din piatra: legenda spune ca un rege incas vroia sa treaca raul si atunci supusii lui s-au pus in genunchi aplecati cu mainile intinse in fata pentru ca el sa treaca pe spatele lor. Osvaldo ne-a dus si la locul unde Lanko isi tine catarii, unde ne-a explicat componentele unei sei.

Peste tot, Osvaldo, ca oricare argentinian de altfel, este insotit de prietenii lui cei mai buni: un termos cu apa calda si o cana (din piele) cu o bombilla (un fel de pai), in care isi prepara Yerba Mate, un ceai de ierburi fara de care (cred) ca un argentinian nu poate trai. Peste tot unde-i vezi (chiar si atunci cand conduc), argentinienii au cate un mate in mana. Iar cand se intalnesc mai multi, da-i cu apa, da-i cu mate, da-i cu apa da-i cu mate si vorbeesc ... Vorbeesc .... Un argentinian care soarbe mate si nu e vorbaret, sau e mut, sau e chilean (gluma imi apartine, se vede, nu?:)))

2. De la Penitentes la Plaza Confluencia si mai sus la Plaza de Mulas [Inapoi]

[Pozele sunt aici]

[15 Ian] Eh si iata-ne la drum. Am intrat in rezervatie, am luat sacii de rigoare, am facut poze cu Osvaldo si cu niste turisti - veniti din Buenos Aires sa vada muntele de la belvederea de langa poarta rezervatiei - care doreau sa faca poze cu "los chicas romanos" care vor sa urce pe Aconcagua, "voi? pe aconcagua? putem sa facem o poza cu voi?!" si am plecat la drum. Examenul incepuse. Cu note mari sau mici pe parcursul semestrului, acum trebuia sa dam tot ce-i mai bun din noi. De antrenat ne-am antrenat, de zburat am zburat, am organizat, am discutat, am spus la parinti, prieteni, media, etc. Acum, fara prieteni, parinti, media, trebuia sa [incercam] reusim. Cam la asta ma gandeam eu cand am plecat. A, si la faptul ca pierdusem un dop de la un bat la intrarea in rezervatie :) (Ce pot sa spun, de aia nu-mi plac plac mie plecarile si despartirile) [Pana nu scoateti servetelele sa va stergeti ochii emotionati sau o lopata sa ma aduceti in simtiri, inca putin ...] Nu numai ca trebuia sa facem tot posibilul sa reusim, dar trebuia sa reusim ca o echipa. Asta pare usor de spus din fotoliul din fata monitorului, dar in teren lucrurile se schimba: hotararile se iau de trei oameni pentru trei oameni, presiunea este mare, cei puternici trebuie sa-i ajute pe cei mai putin puternici, cei mai putin puternici trebuie sa accepte ajutorul, toata lumea trebuie sa traga in aceasi directie, toate astea sub presiune, cu oboseala mare si fara prea mult oxigen.

De la intrarea in rezervatie pana la Plaza Confluencia, sa tot fie vreo trei ore de mers. Am luat-o in pas normal, ne-am mai oprit din cand in cand sa filmam sub instructiunile draconice ale lui Marius, cameramanul nostru. Vegetatie, floricele, pasarele, raulet, pietricele, magarusi, nu vom mai avea parte mult timp de ele, asa ca ne bucuram cat putem (mint: pietricele si magarusi o sa tot mai vedem). La Plaza Confluencia am pus cortul langa cel al unor romani (Sasa de la salvamont Arges si Camelia). Am mers la controlul medical unde toate au iesit mai mult decat ok. Ne-am plimbat prin jurul taberei, am urcat chiar si un mic delusor - la aclimatizare! Eram deja aclimatizati, asa ca nu ne faceam prea mari probleme din punctul acesta de vedere. Locatia taberei se schimba o data la 5 ani pentru a-i permite vegetatiei sa se regenereze, dar cele doua locatii sunt relativ apropiate una de cealalta, si amandoua sunt inconjurate de diverse varfuri pe care alpinistii le urca pentru aclimatizare. O alta tura populara este pana la Plaza Francia (4900m).

Am vazut o groaza de natii la Plaza Confluencia. Am vazut englezi si argentinieni (evident), rusi care fumeaza si rusoaice care se plimba in opincute aurii prin praful asta, un francez pe care il suspectam ca ar fi american si o australianca care ocupa lejer un cort de doua persoane, dar care, cinste ei, se descurca de minune singura. Catarii care traverseaza valea in lung si-n lat nu mai sunt o noutate. Unii sunt mai magari decat altii si o iau aiurea asa ca e placut sa vezi cate un garucho cum alearga (calare) dupa ei sa ii aduca pe calea cea buna. Seara am mancat o fasole excelenta si am incercat sa adormim cat de cat: nu numai ca langa noi venisera niste argentinieni, dar ne pusesem cortul fara sa stim langa terenul unde personalul de la companii si cine mai vroia jucau volei :))

A doua zi am plecat spre Plaza de Mulas ... [Poze cu drumul sunt aici] Si 25 de km mai tarziu, sau 9 ore de inghitit praf, sau 1000 m diferenta de nivel, eram in Plaza de Mulas. Valea Horcones este total lipsita de lucruri remarcabile, este doar o portiune de 25 de km de bolovanis, praf si raul Horcones pe care l-am prins infoiat si ciocolatiu. La inceput se vede Aconcagua si cu vreo trei ore inainte de a ajunge se vede Plaza de Mulas. In rest ... doar bolovani. Cel mai deprimant nu a fost insa peisajul arid (care mie chiar imi place) sau faptul ca am ramas fara apa, ci cei care se intorceau voiosi din tabara de baza (si probabil de pe varf, cum speculam despre multi). Ba chiar un detasament de soldati aflat la antrenament se misca atat de repede si ridica atat de mult praf incat initial am crezut ca sunt catari! O echipa de argentinieni asculta muzica si canta, ba chiar unul striga de fiecare data cand vedea Aconcagua: "Aconcagua, tine-te ca vin!!"

Am ajuns in sfarsit in Plaza de Mulas unde Carlos si Vanessa, angajatii Lanko care aveau grija de tabara de la Plaza de Mulas, ne-au servit cu cat suc am putut sa bem, ceai si o binevenita supa (toate cu apa de ghetar bineinteles).

[17 ian] Am stat si ne-am odihnit o zi in Plaza de Mulas. Cerul noaptea este fenomenal, cu multe stele si cu luna invers. Soarele apune pe la 10:30 noaptea (mai sus, chiar mai tarziu) si ghetarul pe care se afla Plaza de Mulas se inroieste.

"Baietii din Arad au facut ieri varful si azi au coborat. Li invidiez dar ma si bucur extraordinar pentru ei. Am sarbatorit cu Puiu care ne-a tratat cu slanina pe care am mancat-o cu ceapa. A fost o masa excelenta. Noi l-am tratat cu mate de coca." [am incheiat citatul] Plaza de Mulas este un mic orasel, cu cateva restaurante, cel putin un internet cafe, si chiar o expozitie de pictura! Sa nu va inchipuiti ca sunt niste cladiri construite, insa: toate astea se gasesc in niste corturi extrem de mari.

Am spus ca va spun despre romani. Nu vreau sa spun despre toti romanii in general (desi, cum spunea un cubanez pe care l-am intalnit aici: "am multi prieteni romani, ei asa intre ei nu se suporta, dar iti pot fi foarte buni prieteni), dar Ovidiu Popescu, membru fondator al clubului montan "Altitudine" mi-a atras atentia. Vedeti voi, Ovidiu avea cu el pe fata lui de 14 ani, desi acest lucru era ilegal, pentru ca minorii nu sunt acceptati in rezervatie. Cum a reusit performanta? A folosit pasaportul unei romance pentru a doua oara, astfel incat romanca respectiva avea doua permise emise pe numele ei. Au intrat (el si cu fata lui) in rezervatie, dar nu s-au oprit la Confluencia, pentru ca nu vroiau sa treaca prin controlul medical, care ar fi vazut probabil ca fata e minora. Au dormit noaptea pe valea Horcones sub o piatra (aveau saci, nu stiu daca aveau si cort), numai ca in drum spre Plaza de Mulas au gresit cararea astfel incat au trebuit sa treaca raul de cateva ori. Fata era la ciclu si a trecut prin apa rece de ghetar de multe ori, astfel incat ca a racit. Rau de tot. Au ajuns la Mulas si aia mica de-abia se mai putea misca si ii spunea Catalinei ca "ma doare si cand stau in picioare". Nici antibiotice nu putea sa ia (era la 4300m). Nici la doctor nu se putea duce, nici cu elicopterul nu putea fi evacuata. Intr-o noapte, baietii din Arad care aveau cortul langa cortul pe care il imparteau cu tatal ei, Ovidiu, l-au auzit pe Ovidiu cum o injura pe fata [ca la usa cortului] si ii spunea ca trebuie sa faca un efort mental sa se vindece cu mintea. Dupa care alte injuraturi. N-au mai stat mult in tabara pentru ca fata se simtea din ce in ce mai rau, asa ca au luat-o din nou pe jos (!) spre iesirea din rezervatie. Fata as-a dus la Santiago la doctor si si-a revenit. [Fata e cea in pufoaica rosie].

3. Plaza de Mulas, Nido de Condorez: de la vale la deal, de la deal la vale [Inapoi]

[Poze din Plaza de Mulas si din Nido sunt aici]

Si-am facut drumul dintre Plaza de Mulas si Nido de Condores de doua ori, pentru aclimatizare si ca sa ducem o parte din tabara. Dragilor. Mi-o fi spus mie Marius ca partea asta e ca un Ceahlau, mai mare si mai lung. Dar nici chiar asa!! Urci de behai pe un grohotis extrem de neprietenos, cari ca un disperat, si cand crezi ca ai ajuns vezi de fapt ca esti de-abia in Camp Canada si mai ai pana la Nido inca o data pe atat! Singurul lucru bun la Camp Canada este faptul ca, daca in Plaza de Mulas oamenii care urcau se vedeau ca niste musculite, aici poti distinge intre siluete! Exista si porteri care iti duc bagajul de la Plaza de Mulas la Nido sau la Camp Berlin (Carlos era unul dintre ei). Ii spune Nido de Condores (Cuib de Condori) pentru ca odata (probabil cand nu erau atat de multi oameni acolo) isi faceau condorii cuib prin zona. Dupa ce pe 18 ianuarie am dus o parte din lucruri la Nido, pe 19 am avut zi de relax. Am mancat fasole cu slanina la micul dejun (ora 11-12) si mi-am petrecut restul zilei intr-un scaun in tabara, cu vedere directa catre Golgota. In Plaza de Mulas (ca de altfel peste tot mai sus) nu te poti misca pana nu da soarele (pe la ora 10 in Mulas), si si atunci cu pufoaica pe tine. Batea un vant extraordinar si nici nu vroiam sa ma gandesc cum va fi mai sus. Am stat la taclale si la glume cu echipa din Arad, mult mai relaxati decat noi. Ca de obicei, o raza de soare :)) Seara am plecat prin Plaza de Mulas in cautarea unei mese speciale, asa, inainte de plecare. Am mers ca albinutele, din restaurant in restaurant: la primul nu avea carne deloc, la al doilea am mancat niste burgeri (si l-am deprimat pe bucatar cand i-am spus ca burgerii lui sunt mici), si de-abia la al treilea (si ultimul) am gasit un lomo cat de cat pe gusturile noastre.

[20 Ian] Am mutat tabara definitiv la Nido. Am plecat din Plaza de Mulas cu strangere de inima, insotite de urarile de bine si incurajarile celor din Arad. Am urcat mai greu de data asta, desi macar acum stiam cat de lung era drumul. Si bagajul era pe masura ambitiilor noastre, totusi. Pe drum ne-am intalnit cu Zsolt Torok, alpinist din Arad, venit aici cu baietii nostri din Arad. Facuse o data Aconcagua pe ruta clasica cu Robert, dupa care a plecat si a facut singur ghetarul polonez, varianta directa (premiera). Sa urci de doua ori Aconcagua intr-o saptamana e ceva, mai ales a doua oara pe ghetarul polonez. Cica pe drum a gasit un ceh mumificat (a aflat ulterior ca era ceh, ca ar fi murit incercand ghetarul polonez si ca familia ar fi hotarat sa-l lase acolo). Super creepy, sa mergi singur si sa dai de unul mort si inghetat. Brrr! Ziceam eu ca vreau ghetarul polonez si nu vreau ruta clasica, dar vazandu-l pe baiatul asta ce avea in spate si realizand ca m-am tarait pe ultima portiune spre Nido, cred ca mai am multe de tras, de invatat si de antrenat pana la o asemenea performanta. La Nido am stat si ne-am odihnit inca o zi. Un frig si un vant dragilor ... ca in frigider cu usa deschisa. Pe platoasul ala de-abia mai gaseai din cand in cand cate un bolovan dupa care sa te ascunzi sa ... citesti ziarul (foarte rapid de altfel, din cauza vantului)

Sunt doua scoli de gandire: unii care sunt pentru urcatul direct de la Nido spre varf, iar altii care sunt pentru urcatul de la Berlin. Argumente pro si contra sunt destule. Daca urci direct de la Nido ai mai putin de carat tabara spre Berlin, te odihnesti mai bine (daca poti) pentru ca esti mai jos. Pe de alta parte, urci cu doua ore in plus, si desi pare putin, poate sa faca o diferenta majora. In Berlin insa, nu te poti odihni calumea pentru ca este mai sus, dar economisesti cele doua ore. Am parlamentat si noi pe tema asta, dar pana la urma am hotarat ca a doua zi (pe 22 ian) sa urcam spre Camp Berlin, urmand ca pe 23 sa incercam varful.

4. Atacul final [Inapoi]

[Pozele sunt aici] Am urcat incet incet pana la Camp Berlin, 5700 m. Drumul de la Nido spre Berlin nu este greu si dureaza doar doua ore, dar incepuse sa se vada ca ne epuizam. Solul este galben si plin de sulf (miroase), iar la un moment dat am dat si de un schelet de catar. Camp Berlin e o tabara pe doua nivele, fiecare nivel fiind dotat cu cate un refugiul functional si locuri cam pentru 10 corturi.

La Camp Berlin II am avut norocul sa gasim loc liber in refugiul. Refugiul e impropriu spus, e o casuta din lemn goala pe dinauntru. Oricum, nu mai punem cortul si Lili nu mai doarme inca o zi intr-un cort scuturat de vant, ce mai, boierie!! (dupa standardele oamenilor normali, era nasol refugiul, cu carton ud pe jos, usa nu se inchidea, etc, dar pentru noi, era raiul pe pamant!)

La 5 ne-am trezit, am facut rucsacii si la 5:45 am plecat. Era luna plina asa ca luminozitatea era foarte buna, lucru perfect pentru frontala mea chioara. Si un frig ... un frig ... Nu cred ca pot sa spun cat de frig era .. Mi-au inghetat degetele de la maini in manusile de puf si de la picioare cu doua perechi de sosete de extrem si bocanci dubli. Pe la Piedra Blanca (piatra alba) m-a luat cu lesin de foame asa ca ne-am oprit sa mancam ceva. O luam catinel spre refugiul Independencia (6100 m) (ce a mai ramas din el, caci pare distrus de vant). Nu depasim pe multi, si nici multi nu ne depasesc pe noi, caci mergem bine. Ocazional mai depasim un grup format din 2 ghizi si vreo 5-6 clienti, cateodata japonezi, de ai impresia ca sunt copii.

Cum a dat soarele a inceput si vantul. Si vantul si cu frigul ne-au terminat, incepand cu Independencia, care era expus la vant. Cat am stat sa ne odihnim am tinut-o pe Lili in brate caci pufoaica ei era mai subtire si ii era extrem de frig. Dupa ce mi-am pus coltarii a trebuit sa stau 10 minute cu mainile in manusi, la sub brat ca sa le pot misca. Usor usor mi-am revenit, dar tot nu imi simteam fata, mainile si degetele de la picioare.

De la Independencia urci o panta de zapada pana intr-o creasta pe care mergi putin pana ajungi la Marea Traversare.

Eh, Marea Traversare e o Mare Teapa pentru ca este o curba de nivel ascendenta (400 - 600 m diferenta de nivel) si e foarte expusa la vant. Si un frig ... si un vant ... si la deal, noroc ca aveam coltarii in picioare si mergeam bine pe zapada. Pe "curba de nivel" exista o singura stanca in spatele careia te mai poti adaposti de vant, caci in rest, la deal tovarasi! Multi, multi oameni epuizati, care de-abia se mai tarau, dar totusi merg, de te intrebi care este motivatia lor ...

Unei japoneze i-a cazut un bat putin mai jos din carare si nici macar nu s-a uitat dupa el. Dupa lupte seculare care au

durat cateva ore am ajuns sub Canaleta (Jgheab) la 6700m. Am stat aici si ne-am odihnit. Un american sta intins si nu le raspunde prietenilor lui cand vorbesc cu el. Nu cred ca mai urca.

Canaleta e un jgheab aproape vertical, cu bolovanis si zapada. Urci mult, si cand termini dai intr-o sa. In dreapta ai varful sudic, si in stanga ai varful adevarat. M-am apropiat de margine si e impresionant, desi n-am vazut mare lucru din cei 4000m cat are, pentru ca era, evident, ceata. De unde se termina Canaleta, mai e ceva de mers, pe o curba de nivel, din nou ascendenta, pana cand ajungi chiar sub varf. Mai ai de urcat cativa bolovani si ai ajuns. Ne-a bufnit pe rand plansul cand cei care coborau de pe varf ne spuneau "Felicitari, ati ajuns!"

Si iata-ne, la 15:45, cu toate pe varf! [Premiera romaneasca, prima echipa feminina] Whatever, am ajuns cu toate pe varf, intregi, si cu rezerve inca sa mai coboram!! Marius ne-a filmat, ne-a pozat, am pozat si crucea de pe varf (caci varful era in nori, asa ca nu am vazut nimic in jur), am facut discursurile de rigoare. Am vorbit si cu ceilalti romani care au ajuns pe varf. Am stat in fund si ne-am uitat la oameni, am ras si am plans.

Dupa aproximativ o ora, am luat-o din nou la vale, caci mai aveam mult de mers. Coborarea e nasoala, mai ales dupa un asa un efort. Canaleta mi s-a parut mai grea la coborare decat la urcare. Japonezii au fost coborati salam sau in lesa (ii lega ghidul cu coarda de brau si cobora in spatele lor). Nasol ne-a fost, mai ales Catalinei caci o dureau din nou genunchii. Cand am ajuns la refugiu de-abia mai puteam vorbi, nu stiam exact ce spun sau ce fac. Ne-am bagat in sac si am baut ceaiul pe care ni-l pregatise Tzuri, unul dintre romani care din pacate nu ajunsese pe varf. Tzuri de fapt a fost de serviciu la bauturi in seara aia, multumesc inca o data!

A doua zi am strans lucrurile din refugiu, sa plecam la vale. Inainte de a pleca, am vazut o inscriptie scrisa cu creionul, pe unul din pereti (unde am lasat si noi emblema clubului): "Esta vez, berlin fue nuestra cumbre" [De data asta, Berlin a fost varful nostru]. O strangere de inima, am fost si noi foarte aproape sa scriem asta, chiar mai jos de Berlin.

Ne-am oprit in Nido sa strangem tabara ramasa acolo, si am ajuns la vale fara alte peripetii. Vanessa ne astepta cu suc si supa, dar noi am baut sucul si am fugit (la propriu) la un restaurant dupa lomo si inca doua portii de cartofi (pt mine si marius), doua sticle de Cola la 2 l, totul pentru fabuloasa suma de 108 USD (nu glumesc). Carlos a vorbit la Penitentes la rugamintea noastra sa ne astepte cu lomo si cu Andes rece. Cei care locuiesc in Plaza au mare nevoie de haine groase. Carlos si Vanessa m-au intrebat de multe ori daca nu vindem ceva. Vanessei i-am lasat o pereche de ciorapi la Osvaldo, caci ciorapii erau singurii din care aveam mai multe perechi.

A doua zi vremea s-a stricat rau de tot, cu ceata si mazariche la Plaza de Mulas. Ne-am oblojit cum am putut, Catalina

cu genunchii, eu cu spatele, Marius cu degete degerate la picior. Credeam ca facem mai putin la intoarcere, dar am facut tot atata, chiar daca mergeam vag la vale. Nici macar voiosia ca am facut varful nu ne-a dat un avans prea mare. Osvaldo stia ca venim asa ca ne astepta de vreo doua ore la intrarea in rezervatie. Azi avea pe el tricoul cu sigla Explorer. Poate lucrurile astea nu inseamna mult pentru altii, dar pe noi ne-au impresionat. Ne asteptau cu lomo si bere rece, iar a doua zi au facut un gratar special pentru noi.

5. Concluzii [personale] [Inapoi]

Ca nu v-am chinuit destul, acum trebuie sa va spun si concluziile mele. Deh, daca eu sunt cea care scrie articolu, eu am puterea, am zis!! Am citit multe articole in care se spune cat e de usor Aconcagua. Pe multi i-am auzit (dupa) spunand ca este o bagatela.

Cand vorbesc despre munti, conteaza mai putin dificultatea lui in termen de grade, tehnologii, inaltimi, etc. (Oricum, vorba lui Ovi, "daca imi spune cineva ca Aconcagua e usor, apai sa vina sa-l faca el!") Daca il faci sau nu in premiera, asta e glazura de pe prajitura. Prajitura inasa, o reprezinta drumul si lupta ta personala pentru a ajunge pe varf. Francezul Pierre, un tataie de vreo 70 de ani, singur si timid, care urma sa urce dupa ce isi dusesese singur cortul la Nido (in conditiile in care alti romani de ex. angajasera porteri). Australianca grasa, care venea la cativa ani in Confluencia, si mergea de la Confluencia in sus pana cand nu mai putea, dupa care se intorcea ("This is it for me"). Axel, cu edem pulmonar. Catalina, incercand a patra oara, cu tarie (si cojones) sa incerce inca o data acolo unde stia ca data trecuta nu a reusit. Lili, de la birou si de la "am fost o data la Herculane, cu cortul, da' n-am stat mult", la ditamai expeditia la captul celalalt al pamantului. Echipa noastra, de multe ori foarte aproape sa scrie "esta fue nuestra cumbre".

6. Si acum? [Inapoi]

Acum mi-am reluat locul ca cel mai slab membru din echipa de catarat. Dupa doua luni am reusit cat de cat sa ajung macar la numarul de tractiuni pe care puteam sa-l fac inainte de a pleca in expeditie. Am dat jos toate lomo si berile pe care le-am acumulat dupa Aconcagua. Cateodata mi se pare ca totul a fost un vis, atat de ireal este uneori. Poza cu Matterhorn este inca in fata mea, amintirile cu Weisshorn nu s-au sters.